

عنوان مقاله:

تحلیل معنایی ساختهای متشکل از "با" در زبان فارسی

محل انتشار:

فصلنامه زبان پژوهی، دوره 15، شماره 49 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

معصومه مهرابی - بروجرد. دانشگاه

هنگامه واعظی - استادیار گروه زبان انگلیسی و زبان شناسی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران.

خلاصه مقاله:

این مقاله تحلیلی نو از ساخت های همراهی در فارسی به دست می دهد. ساخت های همراهی دارای سه مشارک معنایی هستند؛ موقعیت همراهی، همراهی کننده و همراهی شونده. به لحاظ نحوی در شکل گیری این ساخت ها دو گروه اسمی نقش دارند. دستوریان بر طبق سنت ساخت های همراهی متشکل از "با" را در دسته گروه حرف اضافه ای قرار می دادند پرسش اصلی پژوهش حاضر این است آیا "با" در جملات فارسی حرف اضافه است یا رابط است و یا می توان آن را هر دو تلقی کرد؟ بررسی جایگاه و نقش این تکواژ دستوری در این نوع ساخت های فارسی هدف اصلی پژوهش حاضر است. هدف دیگری که در این بررسی مورد توجه است، چالش میان ساخت- های عطفی و ساخت های همراهی است. مفروض این است که تکواژ دستوری ((با)) در ساخت های همراهی در زبان فارسی در دو جایگاه و نقش دستوری متفاوت مطرح است. با استناد بر چنین فرضی، ساخت های همراهی به دو گروه اصلی تقسیم می شوند: گروه اول: همراهی متقارن/دوسویه هستند. در این گروه سازه [با + گروه اسمی ۲] یک سازه اختیاری نیست؛ به بیان دیگر یک سازه افزوده نیست. ((با)) در این گروه نقش یک رابط یا پیوند دهنده را ایفا می کند. این گروه از جمله ها با توجه به نوع فعل به انواعی تقسیم می گردند. دوم گروهی هستند که سازه [با+گروه اسمی] یک افزوده است و حرف اضافه تلقی می گردد. این گروه همراهی نامتقارن/یک سویه نامیده می شوند که خود به انواعی تقسیم می گردند. دستاورد پژوهش حاضر را می توان در آموزش دستور زبان فارسی و تحلیل های نحوی به کار گرفت.

کلمات کلیدی:

ساخت همراهی، همراهی متقارن، همراهی نامتقارن، همپایگی عطفی، زبان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1919024>

